

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. K.**
státní příslušností Ázerbájdžánská republika
t. č. pobyt v ČR: Vazební věznice Praha – Pankrác, 140 57 Praha 4
zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem
sídlem Sekaninova 1204/36, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019 č. j. OAM-184/LE-LE05-LE05-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že jeho trestní stíhání je vykonstruované, a to ze dvou důvodů: zaprvé lidé, kterým prodal dva pozemky v Ázerbájdžánu, chtějí získat zpět své peníze a ponechat si tyto pozemky ve svém vlastnictví, zadruhé jde o odplatu za jeho politickou aktivitu v letech 2004 až 2013 v Nové ázerbájdžánské straně. K oběma důvodům se blíže vyjádřil při pohovoru před správním orgánem. Dodal, že v Ázerbájdžánu je v současné době nedemokratický režim, v České republice není nutné s ohledem na dobu Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nedávno minulou připomínat, co to znamená (vykonstruované procesy proti nepohodlným lidem, kterým byl odebírán majetek a jejichž rodinní příslušníci museli snášet nejružnější příkoří).

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou. Poukázal na to, že z ní není zřejmé, kterou část napadeného rozhodnutí považuje žalobce za nesprávnou a proč. Dle jeho názoru žalobce nevznesl žádné konkrétní argumenty, které by zpochybnily závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Dále upozornil na to, že prostudoval obsah usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 402/2019, ze kterých plyne, že žalobce byl vzat do předběžné vazby a že následně byla tato vazba změněna na vazbu vydávací. Dle těchto usnesení je žalobce žádán soudem Abšheron v Ázerbájdžánu (zatýkácí rozkaz ze dne 7. 11. 2017), je trestně stíhán pro trestný čin podvodu, kterého se měl dopustit jako ředitel společnosti RAFAT LLC tím, že v roce 2008 zneužil své oficiální funkce, aby zpronevěřil majetek jiného, aniž by k němu měl vlastnické právo, a prodal celkem 12 pozemků za celkovou sumu 32 000 USD, za což mu hrozí trest odnětí svobody až na 12 let. Ze sdělení Městského soudu v Praze žalovaný zjistil, že takové jednání je trestné rovněž podle českých právních předpisů. K námitce ohledně úrovně demokracie v Ázerbájdžánu zopakoval, že je pravdou, že stav demokracie a respekt k lidským právům v Ázerbájdžánu je v mnoha ohledech problematický, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 č. j. Azs 303/2004-79, ze kterého vyplývá, že tato skutečnost sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobce v průběhu pohovoru nesdělil žádnou skutečnost, pro kterou by on sám měl čelit v rámci svého trestního stíhání diskriminačnímu jednání státních orgánů, které by mohlo být považováno za azylově relevantní. Skutečnost, že žalobce označuje trestní proces vedený proti němu za vykonstruovaný, nepovažoval za diskriminační vůči jeho osobě, neboť je přirozeným důsledkem, že po spáchání trestného činu následuje trestní stíhání a v případě prokázání viny i trest. Měl za to, že v odůvodnění svého rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reagoval na zjištěné skutečnosti, svůj závěr, že v případě žalobce nejsou dány opodstatněné obavy ze skutečného nebezpečí vážné újmy, dostatečně odůvodnil. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 3. 2019 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že se žalobce nacházel ve vydávací vazbě, požádal žalovaný Městský soud v Praze o sdělení informací, kterým státem a z jakého důvodu je žádáno vydání žalobce k trestnímu stíhání. Městský soud v Praze žalovanému sdělil, že je vedeno zjednodušené extradiční řízení, o vydání žalobce požádal ázerbájdžánský soud Abšheron zatýkáčím rozkazem ze dne 7. 11. 2017, vydán má být k trestnímu stíhání pro trestný čin podvodu, kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 1. 2008 jako ředitel společnosti RAFAT LLC zneužil své oficiální funkce, aby zpronevěřil majetek jiného, aniž by k němu měl vlastnické právo, a prodal celkem 12 pozemků za 32 000 USD. Za tento trestný čin lze podle trestního zákona Ázerbájdžánu uložit trest odnětí svobody až na 12 let. Jednání je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

trestné rovněž podle českého trestního zákoníku. Městský soud v Praze k informaci připojil též dvě usnesení ze dne 8. 2. 2019 sp. zn. Nt 402/2019, kterými byl žalobce vzat nejprve do předběžné vazby a poté do vazby vydávací. Před soudem žalobce prohlásil, že výslovně souhlasí se svým vydáním k předmětnému trestnímu stíhání do Ázerbájdžánu.

7. Dne 8. 4. 2019 žalobce ke své žádosti poskytl následující údaje. Je azerské národnosti, je schopen se dorozumět turecky, rusky nebo ázerbájdžánsky, je muslimského vyznání. V letech 2004-2013 byl členem Nové ázerbájdžánské strany, nikdy s tím neměl problémy. Od roku 2011 žije mimo Ázerbájdžán. Je ženatý, má 5 dětí. V roce 2013 odletěl z Ázerbájdžánu do Švýcarska, tam byl asi 10 dní, pak byl asi rok a půl v Německu, následně odcestoval do Kazachstánu, žil také v Kyrgyzstánu, Tádžikistánu, Rusku, na Ukrajině a v Gruzii. Do České republiky přiletěl dne 6. 2. 2019, na letišti byl zadržen. Byl zde již v roce 2018, a to dvakrát na pár dní kvůli obchodu. Má německé vízum multi s platností do září 2020. Svůj zdravotní stav popsal jako dobrý, má pouze zvětšenou prostatu, se kterou se neléčí. O udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť v Ázerbájdžánu není demokratický režim, návrat do země by pro něj mohl znamenat smrt. Nelze tam podnikat, stát vydírá a snaží se získat peníze od občanů. Jeho firma RAFAT nemůže obchodovat, protože jí úřady dělaly problémy s registrací. V Ázerbájdžánu je obviněn z podvodu, obětí podvodu však byl on sám, objevil se nějaký problém s výměrou pozemků. Stíhaný je neoprávněně, lidé, kteří zaplatili za pozemky, mají příbuzné na prokuratuře a jde jim o to, aby si nechali pozemky a on jim vrátil peníze. Kdyby ve svém věku musel do vězení, tak by zemřel. Při svém pohovoru dále uvedl, že Ázerbájdžán opustil v roce 2013 z obchodních důvodů. Každým rokem se tam zhoršuje dodržování lidských práv, roste počet bezdůvodně uvězněných osob. Lidé, se kterými má spor, se dozvěděli, že je v zahraničí a vydělává peníze. Rozhodli se, že od něj peníze získají, proto ho chtějí nechat zavřít do vězení. Běžně se dávají lidem do kapes narkotika, na základě čehož dochází k jejich uvěznění. Je do toho zapletena policie i prokuratura. V zahraničí zůstal, neboť se obecně situace zhoršovala, klesaly mzdy, zavíraly se firmy, nemělo smysl se vracet. V zahraničí obchodoval, podnikal. Jeho rodina zůstala v Ázerbájdžánu, manželka za ním jezdila do různých zemí, kde pobýval. Jeho problém s muži, kterým prodal pozemky, začal asi před rokem. K svému trestnímu stíhání sdělil, že je stíhán pro podvod, kterého se však nedopustil, prodal pozemky, získal za to peníze, už předtím prodal přes 300 pozemků a nebyl s tím problém. Pánové, kterým pozemky prodal, tvrdí, že je podvedl, neboť pozemky nelze zapsat do katastru. Hrozí mu až 12 let vězení, že je trestně stíhán se dozvěděl až na letišti při zadržení. Podle toho, co mu bylo řečeno, bylo trestní stíhání zahájeno v listopadu 2017. V Ázerbájdžánu má advokáta, po telefonu je s ním ve spojení, řekl mu, že mluvil s někým na prokuratuře, má přinést 60 000 USD a věc bude vyřešena, v opačném případě na něj vymyslí další obvinění. S vydáním do Ázerbájdžánu při zasedání Městského soudu v Praze souhlasil, neboť mu tlumočník řekl, že bude vrácen, ať chce nebo nechce, s tím, že pokud bude souhlasit, bude vydán během 10 dnů, pokud ne, bude tady ve vazbě 3-6 měsíců. Následně mu však advokát oznámil, že když se vrátí, bude obviněn z dalších trestných činů, tak si uvědomil, že se nemůže vrátit. Nevěděl, že v případě, že by byl vydán, musel by Ázerbájdžán garantovat, že z dalších trestných činů nebude obviněn. Má za to, že se ho ti lidé snaží dostat zpět do Ázerbájdžánu, aby se musel vykoupit. Vyhrožují, že když nezaplatí, dají jeho synovi nebo bratrovi do kapsy narkotika, aby šli do vězení místo něj. Obává se, že bude uvězněn a že se odtamtud už nedostane, seberou mu všechnu majetek, budou ho držet ve vězení, aby si nemohl stěžovat do médií. Jde o praktiky policie a prokuratury, na zákony se v jeho domovské zemi nehledí. Říkali, že za ním přijdou s kupní smlouvou do vězení, žalobu nestáhnou. Vyhrožují také tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

do vězení půjde i žalobcův syn. Nevěděl, že synovi něco takového hrozí, po jeho zadržení však nemůže manželka ani syn vycestovat. Proti nespravedlivému obvinění není možné se bránit, i advokát mu řekl, že i když není trestaný, tak si na něj vymyslí další obvinění.

8. Žalovaný shromáždil podklady týkající se situace v Ázerbájdžánu, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 7. 2019 č. j. 121241-6/2019-LPTP o Ázerbájdžánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. 12. 2017 č. j. 122880/2017-LPTP o Ázerbájdžánu – „Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti či nelegální činnosti jejích příslušníků“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 6. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Ázerbájdžánu, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Ázerbájdžánu. Správní spis obsahuje též dokumenty vztahující se k extradičnímu řízení zaslané žalovanému Ministerstvem spravedlnosti. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2019 č. j. OAM-184/LE-LE05-LE05-2019 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

15. Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*
16. Městský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný se řádně vypořádal s tím, zda lze důvody žalobce, proč požádal o mezinárodní ochranu, posoudit jako skutečnosti vedoucí k udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu. Na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že ve své vlasti vyvíjel činnost, v rámci níž by uplatňoval politická práva a svobody a pro kterou by byl pronásledován. Žalobce sice poukázal na své členství v politické straně Nová ázerbájdžánská strana v letech 2004 až 2013, avšak deklaroval, že v této souvislosti nikdy neměl žádné potíže. Vzhledem k uvedenému žalovaný uzavřel, že azyl podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu žalobci se neuděluje. S tímto posouzením Městský soud v Praze souhlasí. Žalobce až ve své žalobě uvedl, že trestní řízení je proti němu vedeno jako odplata za jeho politickou aktivitu v letech 2004 až 2013 v Nové ázerbájdžánské straně. K tomu soud poznamenává, že předmětná politická strana je stranou vládnoucí, jak plyne např. z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 6. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu. Při svém pohovoru žalobce výslovně prohlásil, že v této souvislosti neměl žádné problémy. Soudu se tak jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by členství v dané straně mohlo vést k pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod.
17. Žalobce nepoukázal ani na žádné skutečnosti svědčící o tom, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je v Ázerbájdžánu obviněn z podvodu, a to nespravedlivě, obává se, že bude uvězněn. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že je s žalobcem vedeno zjednodušené extradiční řízení (sdělení Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2019), dle usnesení sp. zn. Nt 402/2019 ze dne 8. 2. 2019 byl žalobce vzat nejprve do předběžné a poté do vydávací vazby. Jeho vydání je žádáno ázerbájdžánským soudem pro trestní stíhání pro trestný čin podvodu, kterého se měl dopustit tím, že v roce 2008 jako ředitel společnosti RAFAT LLC zneužil své funkce, aby zpronevěřil majetek jiného, aniž by k němu měl vlastnické právo, a prodal celkem 12 pozemků za celkovou sumu 32 000 USD, za což mu hrozí trest odnětí svobody až na 12 let. Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že dané obvinění je falešné, lidé, kteří zaplatili za pozemky, ho chtějí nechat uvěznit, aby od něj získali peníze. Žalovaný podrobně odůvodnil, proč uvedené obavy žalobce nelze považovat za azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Správní orgán je předně nucen konstatovat, že trestní stíhání samo o sobě, ani hrozba umístění do vazby či výkonu trestu odnětí svobody nemůže být důvodem pro udělení azylu, neboť nepředstavuje azylově relevantní pronásledování. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), např. z rozhodnutí č. j. 7 Azs 9/2012 ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 Azs 52/2015 ze dne 27. 5. 2015, č. j. 7 Azs 143/2018 ze dne 9. 5. 2018 nebo č. j. 4 Azs 215/2019 ze dne 29. 8. 2019, vyplývá, že za pronásledování nelze považovat ani trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států, že mezinárodní ochrana není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu a že azylově relevantním důvodem nejsou ani excesy při vyšetřování, ani kdy k nim dochází opakovaně, ani obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nelidských rozměrů. Správní orgán podotýká, že jednání, pro které je žadatel v Ázerbájdžánu stíhán, je trestné i v ČR, jak konstatoval MS Praha projednávající přípustnost jeho vydání k trestnímu stíhání do Ázerbájdžánu, a je jistě povinností příslušných orgánů činných v trestním řízení podezření ze spáchání trestného činu náležitě vyšetřit. Správnímu orgánu obecně nepřísluší posuzovat výtky směřující proti tomuto stíhání, neboť není v jeho pravomoci posuzovat otázku, zda žadatel spáchal v zemi svého původu trestné činy, pro něž je na území ČR vedeno řízení o jeho extradici, či zda je jeho trestní stíhání vykonstruované. (...) Správní řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze chápat ani jako jakýsi přezkum rozhodnutí příslušných soudů v extradičním řízení. (...) Správní orgán jen pro úplnost doplňuje, že jmenovaný ani jeho právní zástupce fakticky neuvedli žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že trestní řízení proti žadateli je v Ázerbájdžánu vykonstruované, nespravedlivé a představuje nějaké porušení jeho práv, a omezili se toliko na zcela obecná tvrzení, že v Ázerbájdžánu, případně ve všech zemích bývalého Sovětského svazu, dochází k porušování lidských práv ze strany orgánů činných v trestním řízení. Ze sdělení MS Praha ze dne 11. 3. 2019 a z usnesení MS Praha č. j. Nt 4002/2019 ze dne 8. 2. 2019 přitom vyplývá, že jmenovaný nejprve se svým vydáním k trestnímu stíhání do vlasti souhlasil. Sám jmenovaný přitom účast na transakci, která je předmětem šetření ázerbájdžánských orgánů, připouští a stejně tak nepřímou připouští, že při ní došlo přinejmenším k určitým problematickým či podezřelým okolnostem, když uvádí, že byl problém s výměrou prodaných pozemků, že pozemky nelze zapsat do katastru, či že se on sám stal obětí podvodu, z něhož je vinen.“ Dále poukázal na nesrovnalosti v tvrzeních žalobce.

18. Zdejší soud k otázce trestního stíhání v zemi původu jako azylově relevantního důvodu odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 Azs 9/2012-46, ve kterém se uvádí: „Z citovaných ustanovení vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“ V této souvislosti Městský soud v Praze také zdůrazňuje, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014 č. j. 9 Azs 117/2014-93).

19. Městský soud v Praze shrnuje, že žalobce je trestně stíhán pro majetkovou trestnou činnost, nikoli pro činnost, která by souvisela s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo s určitými politickými názory. Jak podotkl i žalovaný, žalobce připustil, že prodal předmětné pozemky, přiznal potíže s jejich výměrou a zápisem do katastru. Žalobce též při svém pohovoru sdělil, že je v kontaktu se svým advokátem a že s ním věc řeší. Neuvedl tak žádné konkrétní skutečnosti, které by v jeho případě svědčily o tom, že by bylo řízení proti němu zjevně vykonstruované. Zdejší soud je ve shodě s žalovaným toho názoru, že žalovanému ani nepřislušelo hodnotit, zda se žalobce trestného činu dopustil, či přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce. Vzhledem k výše popsaným okolnostem posuzovaného případu nelze mít za to, že by v této věci bylo trestní stíhání žalobce azylově relevantním důvodem. Zdejší soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a závěry žalovaného za správné. Nebyly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.
20. K tvrzení žalobce, že v Ázerbájdžánu je nedemokratický režim, zdejší soud poukazuje na to, že žalovaný se vyjádřil i k této otázce. Ohledně situace v zemi původu žalobce shromáždil dostatek podkladů a konstatoval, že stav demokracie a dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu je problematický. Dále na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Správní orgán dále konstatuje, že třebaže se citované zdroje shodují, že stav demokracie a respekt k lidským právům v Ázerbájdžánu je v mnoha ohledech problematický, a správní orgán to nijak nezastírá, zároveň je nucen připomenout, že NSS ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 303/2004 ze dne 21. 7. 2005 vyložil, že „skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. (...) Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“* S tímto závěrem soud souhlasí a opakuje, že v řízení nevyšlo najevo, že by byl žalobce ve své vlasti pronásledován z některého z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, skutečnost, že stav demokracie a dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu je problematický, nelze samu o sobě považovat za důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.
21. Městský soud v Praze dále uvádí, že se žalovaný řádně zabýval i tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu, přičemž neshledal, že by byl v České republice udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Vypořádal se též s tím, jestli v případě žalobce přichází v úvahu udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, k čemuž konstatoval, že žalobce je dospělou, plně způsobilou osobou, jeho zdravotní stav je dobrý, pouze má zvětšenou prostatu, avšak s tímto se již neléčí. Nebyl tak zjištěn zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. I s těmito závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

22. Žalovaný posuzoval i to, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Podrobně se zabýval tím, zda jsou vzhledem ke skutečnostem uváděným žalobcem k jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zjištěným ve správním řízení dány důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany svého domovského státu. Dostatečným způsobem odůvodnil, že takové obavy zde nejsou. Ze shromážděných podkladů o zemi původu žalobce zjistil, že v Ázerbájdžánu není možné uložit ani vykonat trest smrti. Hrozbou mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání se zabýval ve vztahu k trestnímu stíhání žalobce ve vlasti. Zopakoval, že trestní stíhání nelze samo o sobě považovat za hrozbu vážné újmy a že není oprávněn posoudit, zda se žalobce dopustil trestného činu ani přezkoumat zákonnost postupu orgánů činných v trestním řízení v Ázerbájdžánu, nemůže zasahovat ani do extradičního řízení. Příklad žalobce vzhledem ke zjištěným skutečnostem nepovažoval za „politicky citlivý“. Vyjádřil se i k situaci v ázerbájdžánských věznicích: *„Podle výše citovaných informací se jeví situace v ázerbájdžánských vězeňských zařízeních jako problematická a dochází i k případům násilí vůči uvězněným osobám. Přesto ani z těchto zdrojů nevyplývá, že by žadateli mělo automaticky v případě jeho uvěznění hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Klíčové v této souvislosti je, že žadatel neuvedl a správní orgán nezjistil věrohodné informace, z nichž by vyplývalo, že mu takové jednání skutečně reálně hrozí. (...) Ačkoliv tedy výše citované zprávy o situaci v Ázerbájdžánu uvádějí, že byly zaznamenány případy mučení a ponižujícího zacházení s vězněnými osobami, neznamená to, že k takovému porušení lidských práv dojde i v případě výše jmenovaného žadatele, neboť jak konstatoval Ústavní soud i ESLP, důvodnou obavu z porušování základních práv lze založit pouze na prokázání nějakých okolností spojených s vyžadovanou osobou, které potvrzují pravděpodobnost takového závěru. Podle Ústavního soudu pak není podstatné ani to, jak často dochází v určité zemi k excesům v oblasti základních lidských práv a svobod a jak jsou závažné, a za klíčovou považuje pouze otázku, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu může dojít v dané věci. Dle názoru správního orgánu je to v případě jmenovaného možnost zcela hypotetická, neboť jak bylo výše již objasněno, jmenovaný nepatří k osobám ázerbájdžánskému režimu nepohodlným a nebyla prokázána ani žádná jiná souvislost s případy k porušení práv vězněných osob došlo. Nakonec ani on sám nic takového netvrdil.“* Žalovaný také zjišťoval, zda žalobci může hrozit újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu, z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 7. 2019 č. j. 121241-6/2019-LPTP o Ázerbájdžánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“ neměl za to, že by takové nebezpečí hrozilo. Věnoval se i tomu, zda v Ázerbájdžánu probíhá nějaký ozbrojený konflikt. Konflikt s Arménií se však oblasti hlavního města Baku, kde žalobce naposledy ve své vlasti žil, netýká. Uzavřel, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Z uvedených důvodů neudělil doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu. Doplňková ochrana nebyla žalobci udělena ani dle ust. § 14b zákona o azylu, dle zjištění žalovaného nebyla doplňková ochrana udělena žádnému z rodinných příslušníků žalobce.
23. Městský soud v Praze se s provedeným hodnocením ztotožňuje. Ze zpráv o situaci v Ázerbájdžánu obsažených ve správním spise vyplývá, že v Ázerbájdžánu není možné uložit ani vykonat trest smrti. Důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak zjevně nebyl naplněn. Pokud jde o důvod pro udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, ze zpráv o zemi původu žalobce založených ve správním spise sice plyne, že v ázerbájdžánských vězeňských zařízeních dochází ke špatnému zacházení s vězni, avšak tomuto jednání jsou vystaveni především osoby uvězněné z politických důvodů. Ze zjištěných skutečností neplyne, že by žalobce byl stíhán z takových důvodů, žalobce je trestně stíhán pro trestný čin podvodu. Nebylo tedy prokázáno, že by zde bylo reálné nebezpečí, že žalobci hrozí mučení, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání (k testu reálného nebezpečí se vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82). Dále zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2017 č. j. 10 Azs 189/2017-67, ve kterém se uvádí: „*To, že stěžovatel označuje různé aspekty svého trestního stíhání za podivné či zmanipulované, ještě nesvědčí o nelidském zacházení, jak je už uvedeno výše (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46). K souvislostem řízení ve věci mezinárodní ochrany a extradičního řízení pak lze dále odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93.*“ Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 7. 2019 č. j. 121241-6/2019-LPTP o Ázerbájdžánu – „*Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí*“ nevyplyvá, že by žalobci hrozila újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu. Nebyl tedy naplněn ani důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Co se týče existence důvodu udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, soud podotýká, že z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 6. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu vyplývá, že v zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, přetrvává však napětí mezi Ázerbájdžánem a Arménií kvůli území Náhorního Karabachu. Z tohoto území však žalobce nepochází, naposledy žil v Baku, ani tento důvod pro udělení doplňkové ochrany tedy nebyl naplněn. Na základě skutečností, které vyšly najevo v průběhu správního řízení nelze dospět k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu nebyl dán.

24. Žalovaný tak věc správně posoudil, své závěry dostatečně odůvodnil, podrobně se vypořádal s tím, že žalobce je ve své domovské zemi trestně stíhán, s tvrzením žalobce, že obvinění proti němu je vykonstruované a s tím, že stav demokracie a dodržování lidských práv je v Ázerbájdžánu problematické.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.